

השמואל, נאמר בה אבן שלמה וצדק יהיה לך, והאבן הזו היא שהפתה את הצלם, שהיתה להר גדול ומלאה כל הארץ. מה זה ומלאה כל הארץ? אלא בשבילה נאמר מלא כל הארץ כבודו, ועליה נאמר על אבן אחת שבעה עינים, שהם שבעה רועים קדושים, והם שבעה זכרים ושבע נקבות, וכלם פלולים בה, וסוד הדבר - שבעה ושבעה מוצקות.

והאבן הזו היא חמש אבנים ששם דוד בקלע ונעשו כלן אחת. זהו שכתוב ויקח דוד חמשה חלקי אבנים מן הנחל, והן גדלה וגבורה, תפארת, נצח, הוד, שבהן שבח דוד את הקדוש ברוך הוא, ונאמר לך יהו"ה הגדלה והגבורה וגומר, ואלו חמשה חלוקי האבנים, נטל אותם מן הנחל שהוא יסוד ח"י העולמים, וכששם אותם בקלע, שהיא המלכות הקדושה, נעשו בה אחת, והטביע במצח הפלשתי וקרג אותו.

והם חמש האבנים שהם שמע ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה, וכששם אותם בקלע, שהיא השפה של הפה, צריך לעשות אותם בה כלם אחד, שבזמן שינצח הקדוש ברוך הוא את כל אמות העולם, יתקיים בהם פי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יהו"ה לעבדו שכם אחד (צפניה ג ט), והא שפ"ה ודאי דא שכנינ"ה, דהכי סליקת בחושפן שפ"ה, בגין הכי כל אומין דעלמא עתידין לאשתעבדא תחות ידהא, ולאמלכא לה עלייהו ביומין דמלכא משיחא, לקיים מה דאתמר בה (תהלים קג ט) ומלכותו בכל משלה.

ובאה איהו מאן דנטיר האי אמונה בלביה ובפומיה דודאי איהי אמונה דישראל,

והאי איהי (דניאל ב לה) אבנא די מחת לצלמא דהות לטור רב ומלאת כל ארעא, מאי ומלאת כל ארעא, אלא בגינה אתמר (ישעיה וג) מלא כל הארץ כבודו, ועלה אתמר (זכריה ג ט) על אבן אחת שבעה עינים, דאינון שבעה רועין קדישין, ואינון שבע דכורין ושבע נוקבין, פלהו פלילן בה ורזא דמלה שבעה ושבעה מוצקות.

והאי אבן איהי חמשה אבנין דשוי דוד בקירטא ואתעבידו פלהו חד, הדא הוא דכתיב (שמואל א ו יז) ויקח דוד חמשה חלוקי אבנים מן הנחל, ואינון גדולה גבורה תפארת נצח הוד, דבהון שבח דוד לקודשא בריהו הוא ונאמר (דה"א א כט) לך יהו"ה הגדולה והגבורה וגומר, ואלין חמשה חלוקי אבנים נטיל לון מן הנחל דאיהו יסוד ח"י עלמין, וכד שוי לון בקירטא דאיהי מלכות קדישא, אתעבידו בה חד, וטבע במצחא דפלשתאה וקטיל ליה.

ואינון חמש אבנין דאינון שמע ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה, וכד שוי לון בקירטא דאיהי שפה דפומא צריך למעבד לון בה פלהו אחד, דבזמנא דינצח בה קודשא בריהו הוא כל אומין דעלמא יתקיים בהון פי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יהו"ה לעבדו שכם אחד (צפניה ג ט), והא שפ"ה ודאי דא שכנינ"ה, דהכי סליקת בחושפן שפ"ה, בגין הכי כל אומין דעלמא עתידין לאשתעבדא תחות ידהא, ולאמלכא לה עלייהו ביומין דמלכא משיחא, לקיים מה דאתמר בה (תהלים קג ט) ומלכותו בכל משלה.

ובאה איהו מאן דנטיר האי אמונה בלביה ובפומיה דודאי איהי אמונה דישראל,

בלבו ובפיו, שודאי היא אמונת ישראל, והיא היחוד של הקדוש ברוך הוא, ובה מיחדים ישראל